

FÖRSTA KAPITLET UR "EN KVINNAS RESA" AV AGNETA SJÖDIN

FÖRSTA KAPITLET

"Det är omöjligt att inte tro det du ser, men det är lika omöjligt att se det du inte tror."

A Course in Miracles

"Okej", sa han, och tystnade, och fimpade ännu en cigarett i askfatet mellan dem och blåste röken snett ut genom mungipan så den strök över Marias mörka hår innan den steg upp mot taket och försvann. "Om du vill ... så kan jag lära dig att tyda tecken."

Han såg upp från askfatet och fixerade henne med blicken. Maria märkte att han sökte efter en reaktion i hennes ansikte. Hon visste inte riktigt vad hon skulle svara. Det var deras fjärde möte men det kändes annorlunda än tidigare, hon tyckte att han såg allvarligare på henne och det gjorde henne osäker och nästan lite rädd, hon slog ner blicken.

Maria hade börjat betraktat honom som en vän men också som en Mästare, någon hon ville lära sig mer av. Hon var säker på att han hade något som hon behövde, att han besatt kunskap som hon ville få del av. Det jobbiga var att hon alltid kände sig lite dum och vilsen vid deras möten. Hon tyckte att hon formulerade sig klantigt och kom med dåliga svar på de frågor han ställde. Hon kunde tänka det rätta svaret eller veta exakt vad hon skulle säga, men så kom det ändå ut något annat ut som lät mycket mer osäkert än hon först tänkt sig. Hon förstod inte hur det gick till eller varför det blev så. Hon misstänkte att hon allt för mycket ville imponera på honom. Hon hade beundrat honom under många år och ville så innerligt att han skulle tycka om henne; tycka att hon var speciell. Om hon bara kunde svara så som han förväntade sig eller säga sådant som han uppskattade, så kanske ...

Maria tyckte det var tragiskt att hon inte hade kommit längre än så. Och hon fick en obehaglig känsla av att han genomsådade henne, att han läste av henne på ett sätt som hon inte ens kunde själv.

Vid deras första möte hade Maria berättat för sin vän om två symboler som dykt upp i hennes liv under de senaste åren. Om och om igen och på de mest märkliga sätt hade de dykt upp mitt framför henne, eller i hennes drömmar. När hon något år senare hade läst om precis samma symboler i en av hans böcker hade hon blivit som förstenad. Det hade gått en rysning genom kroppen, och mer än någonsin ville hon veta vad det kunde betyda. Så när det äntligen öppnades en möjlighet tog hon chansen att få möta honom. Hon hade frågat honom om symbolerna och han hade tyst betraktat henne. Utan att svara henne direkt hade han gått bredvid henne en stund och sedan sagt att de skulle prata om det vid ett annat tillfälle.

Det hade de gjort också, under en nervös middag hade hon fått ställa alla frågor hon ville om allt hon undrade över. Tyvärr hade hon inte blivit klokare av det, snarare tvärtom. Hon hade känt sig ännu mer frustrerad. Frågorna hade inte lett till svar utan till ytterligare frågor för henne att grubbla över. Tiden hade gått, kanske var det ett år sedan den gången, och nu satt de här igen. De satt på en lunchrestaurang vid vattnet, hösten färgade naturen utanför fönstret och en skärgårdsbåt banade sig ensamt fram över det kalla vattnet. Det var en stillsam årstid, inte så livlig som våren och sommaren, dagarna blev kortare och det var som att alla nu förberedde sig för att gå i ide. Maria såg på honom igen, han såg fortfarande lika allvarligt på henne och utan att släppa henne med blicken började han fingra efter sina franska cigaretter som han rökte mycket och ofta av. Hon tyckte om honom men samtidigt skrämde han henne. Hon blev inte riktigt klok på honom och det var väl det som skrämde henne. Att hon inte lyckades få kontroll över honom eller situationen.

”Jag kan lära dig att tyda tecken”, upprepade han uppfordrande. Hon förstod att hon måste ge honom någon form av svar.

”Hur då?” undrade hon försiktigt.

”Ja eller nej”, sa han. ”Bestäm dig först för om du vill eller inte, så ska jag sedan berätta hur för dig.” Han släppte cigarettpaketet och reste sig istället upp, han höll kvar hennes blick.

”När jag kommer tillbaka ska du svara ja eller nej.” Han försvann bort mot toaletterna. Om någon minut skulle han vara tillbaka, och han skulle förvänta sig ett svar.

I hela sitt liv hade Maria älskat mystiken. Redan som barn fantiserade hon om att det fanns något mer än det som var synligt för ögat; haft en känsla av att det var så utan att hon hade bevis. Eller var det ett hopp om att det borde vara så, för att hon ville det? Hon hade varit ett barn med livlig fantasi, hon hade haft osynliga vänner, drömt sig bort i sin egen värld eller försvunnit in i sagoböcker. Hon hade känts sig utanför, men ändå inte, känt sig annorlunda, men ändå inte. Ibland hade hon tyckt att hon var mycket speciell, i nästa stund upplevde hon det som att hon saknade betydelse. Hon hade alltid velat och hoppats på något mer, något större, än det som hon i sin lilla värld kunde se och kanske förstå.

Mystiken bildade ett djup av möjligheter att dyka ned i. Labyrinter av ovisshet, en saga mitt i vardagen. Hennes författarvän hade någon gång skrivit: ”Tecken är ett språk, ett språk vi utvecklar för att tala med världssjälén, universum, Gud eller vad du nu vill kalla det.” Maria ville lära sig, hon ville förstå. Men vad var det egentligen att förstå? Var det detta som hon alltid sökt efter, låg svaren här? Skulle det vara så enkelt som att bara säga ”ja”? Vad skulle det innebära; vilka prövningar skulle hon utsättas för? Hon var lite osäker, lite rädd, men också väldigt nyfiken. Om hon sa ”nej” nu skulle hon aldrig få veta vad det var han hade tänkt lära henne. Hon skulle förbli i ovisshet. Om hon sa ”ja” förband hon sig till ... ja vadå? Vad skulle hon förbinda sig till?

Hon hörde hans steg eka mot restaurangens trägolv. Hon tittade upp. Han gungade fram över golvet, svängde lätt med armar och överkropp. Han var helt klädd i svart. Hon hade nog aldrig sett honom i någon annan färg  n svart. Han banade sig fram längs gången mellan borden, s g på henne och satte sig ner igen, mitt emot.

”N ”, sa han. ”Har du bestämt dig?”

Hon hade bestämt sig. Även om hon var osäker så hade hon bestämt sig. Jag kan ju alltid vägra göra något om det känns helt fel, tänkte hon, även om hon visste att hon aldrig skulle göra det.

”Ja”, sa hon. ”Mitt svar  r ’ja’.”

”Okej”, sa han, och såg sig om i restaurangen som om han ville försäkra sig om att ingen lyssnade. Sedan lutade han sig fram mot henne och sa, nästan viskande: ”S g efter mig.”